

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-432)

Dec (1) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் 3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் 4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 252)

ஸ்ரீபீஜ முத்திரை

58-2. உத்தாநெள து கரௌ க்ருத்வா நிகடஸ்தௌ புரந்தர

59. அங்குலீநாம் கணம் ஸர்வம் குஞ்சிதம் மத்ய ஸம்ஸ்திதம்

அங்குஷ்டௌ பதிதௌ க்ருத்வா க்ரமச: ஸ்புடதாம் நயேத்

60-1. ஸ்ரீபீஜஸ்ய து முத்ரைஷா ப்ரதமம் கதித தவ

குறிப்பு – இது ஸ்ரீபீஜ முத்திரை ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 119)

[குரு] மஹாராஜா! நம்மை எதிர்த்து வாதம் செய்பவர்கள், துந்துபியின் ஒலி போன்று வீணான ஓசையை எழுப்பி, தங்களுடைய பேச்சை வளர்த்து, பெரும் கோலாகலத்தில் உள்ளனர்.

148. ச்வா வராஹ கலஹருமாதமீ ஸம்பதந்தி நிகமாந்தரோதகா:
தாந் இமாந் யுகலபாத ஸித்தயே வாரயத்வயமஸௌ சமுபதி:

பொருள் - [குரு கூறுதல்] வேதாந்தத்தைத் தடுப்பதற்காக இவர்கள், நாய்களின் கூட்டம் பன்றியைச் சுற்றி நின்று குலைப்பது போன்று செய்கிறார்கள். சேனாபதி மூலம் இவர்கள் தனித்தனியாக வாதம் செய்யும்படியாகச் செய்யவேண்டும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 397)

6-1-5 உணர்த்தல் ஊடல் உணர்ந்து உடன் மேயும் மட அன்னங்காள்
திணர்த்த வண்டல்கள் மேல் சங்கு சேரும் திருவண்வண்டுர்
புணர்த்த பூந் தண் துழாய்முடி நம் பெருமானைக் கண்டு
புணர்த்த கையினராய் அடியேனுக்கும் போற்றுமினே

பொருள் - பிரிந்து சென்ற தலைவனுக்கு நாயகியின் நிலையைக் குறித்து உணர்த்துவதன் அவசியத்தையும், இந்தப் பிரிவு ஊடலின் அருமையையும் நன்கு உணர்ந்து, எப்போதும் பிரியாமல் சேர்ந்தே மேய்ந்தபடி உள்ள, ஒன்றுக்கொன்று தகுந்த இளமை பொருந்திய அன்னங்களே! நன்கு செறிந்த வண்டல் மணல் மீது சங்குகள் வந்து சேர்ந்துள்ள திருவண்வண்டுரில், நன்றாகத் தொடுக்கப்பட்ட அழகான குளிர்ந்த துளசி மாலையை அணிந்த திருமுடி கொண்ட நமது ஸ்வாமியைக் கண்டு, நன்கு குவித்த கைகள் கொண்டவர்களாக, உங்களுடைய அடிமையாக உள்ள எனக்காகவும் கௌரவித்து நீங்கள் அவனிடம் கூறவேண்டும்.

அவதாரிகை - திரியவும் சில அன்னங்களைக் குறித்து, “அத்தேசம், புக்காரை மறப்பிக்கும். நீங்கள் புக்கால் என்னையும் நினையுங்கோள்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - மீண்டும் சில அன்னங்களை நோக்கி, “அந்த இடமானது அங்கு சென்றவர்களை, மற்ற விஷயங்களை மறக்கும்படிச் செய்வதாகும். ஆகவே நீங்கள் அங்கு சென்றவுடன் என்னையும் எண்ணுவீர்களாக”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (உணர்த்தலித்யாதி) உணர்த்தலையுமூடலையு முணர்ந்து உடனே திரிகிற அன்னங்காள். பிரிந்தால் பின்பு வரும் துழகங்களெல்லாமநுஸந்தித்துக் கூடத் திரியாநின்றன. இனித்தான் போக ப்ரகாரந்தான் மூன்று வகைப்பட்டாயிற்றிருப்பது. அவைகளாவன: “ஊடலுணர்தல் புணர்தலிவை மூன்றும் காமத்தாற் பெற்ற பயன்” என்று மூன்றையும் ப்ரயோஜநமாகச் சொன்னார்கள் தமிழர்.

விளக்கம் - (உணர்த்தல் இத்யாதி) - இதனை “ஊடலையும் உணர்த்தலையும் உணர்ந்து” என்று படிக்கவேண்டும். பிரிந்தவர்களுக்கு மற்றவர்களுடைய நிலையை உணர்த்தல் மற்றும் புணர்தல் ஆகியவற்றைக் குறித்து நன்கு உணர்ந்து, எப்போதும் பிரியாமல் சேர்ந்தபடி உள்ள அன்னப்பறவைகளே! பிரிய நேரிட்டால் ஏற்படும் துக்கங்கள் அனைத்தையும் எண்ணியபடி, அதன் விளைவாகப் பிரியாமல், எப்போதும் சேர்ந்து திரிகின்றன. இன்பம் அடையும் விதங்கள் மூன்றுவகையாக உள்ளன; அவையாவன திருக்குறள் (1109) - ஊடல் உணர்த்தல் புணர்தல் மூன்று காமத்தால் பெற்ற பயன் - என்று பயனாகத் தமிழர்கள் கூறியுள்ளனர். அதாவது ஊடல் மற்றும் உணர்த்தல் ஆகிய இரண்டும் புணர்த்தலை வளர்ப்பதாக உள்ளதால், புணர்தல் போன்று அவையும் துன்பம் அளிக்கும்விதமாகவே உள்ளன என்று கருத்து. இவை மூன்றையும் தனித்தனியாகப் பிரித்து பொருள் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - இதிலே ஊடலாவது, எதிர்த்தலையோடே கூடினால் அஹேதுகமாக விளைவதொன்று. அதுதான் “என்னை யொழியக் குளித்தாய், என்னை யொழியப் பூவைப் பார்த்தாய், உன்னுடம்பு பூ நாறிற்று” என்றாற்போலே வருமவை. உணர்த்தலாவது, “உனக்கென்று குளித்தேன்” என்கையும், “உனக்காம் என்று பார்த்தேன்” என்கையும், உன் வரவுக்கொப்பித்தேன்” என்றாற்போலே சொல்லுமிவை. இவையிரண்டின் அநந்தரத்தே வருவது கலவி. இவையெல்லாமுண்டிநே இவளுடையவனுக்கும். (உணர்த்தலூட லுணர்ந்துடன் மேயும்) பிரிய வல்லாரார், பின்பு நோவுபட வல்லாரார், பின்பு நெய்யிலே கையிட வல்லாராரென்று கூடத் திரியாநிற்கும். “குற்றவாளராகிலிநே பின்பு பொறுப்பித்துக் கொள்ள வேண்டுவது” என்று காணுமிவற்றினுடைய ஸித்தாந்தம்.

விளக்கம் – இவற்றில் ஊடல் என்பது, நமக்கு விருப்பமானவர்களுடன் சேரும்போது எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வரும் ஒன்றாகும். அவையாவன, “என்னை விட்டுக் குளித்தாய், என்னை விட்டு ஒரு மலரை நோக்கினாய், உனது உடலானது மலர் நறுமணம் வீசுகிறது” என்பது போன்று வருவதாகும். உணர்த்தல் என்றால், “உனக்காகவே நீராடினேன், உனக்காகவே இந்த மலரை நோக்கினேன், உன் வரவை எதிர் நோக்கினேன்” என்று கூறுவதாகும். இவை இரண்டின் பின்னர் வருவது சேர்க்கையாகும். அன்னங்களுக்கு இவை உள்ளது போன்று, இவளுக்கு இவை அனைத்தும் உண்டு. (உணர்த்தல் ஊடல் உணர்ந்து உடன் மேயும்) – “யார் பிரிய வல்லவர்கள்? அதன் பின்பு யார் துன்பம் அடையத் தயாராக இருப்பது? அதன் பின்பு, சத்தியம் செய்வதற்காக யார் நெய்யில் கைவிடுவது?” என்பவற்றை முன்பே உணர்ந்து, இவை அனைத்தும் அவசியமற்றது என்று எண்ணி, அன்னங்கள் ப்ரியாமல் எப்போதும் சேர்ந்தே உள்ளன. சேர்ந்தே திரிந்தபடி இருந்தால் ஊடல் ஏற்படாதோ என்றால், குற்றவாளி என்று ஆன பின்னர் அல்லவோ அந்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்வது என்பது உண்டாகும்? ஆகவே குற்றம் உண்டாகாமல், எப்போதும் பிரியாமல் இருத்தலே இந்த அன்னங்களுடைய கொள்கை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (உடன் மேயும்) “இதம் மேத்யமிதம் ஸ்வாது” என்னாநின்றன. ஊடல், உணர்தல், புணர்தலென்கிற மூன்றிலும் இவற்றுக்குப் புணர்தலேயாய்ச் செல்லுகிறபடி. ஒரு கலத்திலே ஒக்கவுண்டு திரிவாரைப் போலே, ஒன்றையொன்றாகன்று இரண்டுங் கூடப் பட்டினி கிடக்கையன்றிக்கே யிருக்கை. விழுக்காட்டிலுணரப் பெறாமை கெட்டோ மென்கிறாள். அதாவது “ஸம்ச்லேஷ வர்த்தகங்காண் இவ்விச்லேஷம்” என்றால், “அவ்வளவு மாறியிருக்க வல்லார்க்கிறே பின்பு போக ஸம்ருத்தி வேண்டுவது” என்னப் பெற்றிலேன். விவேகமில்லாதவிவை விவேகபலம் பெற்றன, அது உடைய நான் பெற்றிலேன்.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (6-1-2) - என்ற பாசரத்தில், சேர்ந்து திரிந்தபடி உள்ளன என்று அருளிச்செய்து, அங்கு “உணவு உண்ணும்போது” என்று கூறிய பின்னர், அயோத்யாகாண்டம் (96-2) - இதம் மேத்யமிதம் ஸ்வாது - இது தூய்மையானது, இது ருசியானது - என்று கூறின. “மேயும்” என்பதன் மூலம்

நிகழ்காலம் கூறப்பட்டது. ஊடல், உணர்த்தல், புணர்தல் ஆகிய மூன்றில், இவை சேர்ந்தே உள்ளதால், புணர்தல் என்பதே நீடித்தபடி உள்ளது. ஒரே பாத்திரத்தில் உள்ள உணவை ஒன்றாகக் க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் உட்கொள்வது போன்று இவையும் உள்ளன. ஒன்றை விட்டு ஒன்று அகன்று சென்று, இரண்டும் உணவு உண்ணாமல் பட்டினி கிடப்பது என்ற நிலை இல்லை. இனி வர உள்ள கார்யத்தில், அவன் உணரப் பெறாமல் உள்ளதால் கெட்டேன் என்கிறாள். அவன் வசிக்கும் அந்த ஊரில், சேவலானது ப்ரணயகலகம் ஏற்படாமல் காப்பதற்காக இரண்டும் ஒன்றாகக் கூடி வாழ்வதில் முயன்றபடி உள்ளது; ஆனால் இவள் உள்ள ஊரில், ப்ரணயகலகம் ஏற்படாமல் தடுக்க நாயகி அல்லவோ முயல்கிறாள்; அவன் பிரிந்து நிற்க, இவள் ப்ரணயகலகம் வராமல் தடுப்பது எப்படி என்பதை, “அதாவது” என்று தொடங்கிக் கூறுகிறார். “சேர்கை என்பதை அதிகரிக்கச் செய்வதாகவே இந்தப் பிரிவு உள்ளது” என்றால், “அதுவரை பொறுமையுடன் இருப்பவர்களுக்கு அல்லவோ இன்பத்தின் நிறைவு தேவையாக இருக்கும்” என்றுள்ள நிலையை நான் அடையவில்லை. அறிவில்லாத இந்தப் பறவைகள், அறிவின் பலத்தை அடைந்துள்ளன; ஆனால் நான் அடையவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (மடவன்னங்காள்) போகத்தால் வந்த துவட்சியடங்கலும் வடிவிலே தோற்றவிருக்கை. (உணர்த்தலித்யாதி) வருவதறிந்து பரிஹரித்திருப்பார், விழுக்காடறியாதே அகப்பட்டார் காரியம் செய்து தலைக்கட்ட வேண்டாவோ. இந்நிர்தேசத்தாலும், இத்திருவாய்மொழியடங்கலும் ஊடல் சூசிப்பிக்கிறமை தோற்றுகிறது.

விளக்கம் - (மட அன்னங்காள்) - இன்பம் காரணமாக வந்த துவட்சி முழுவதும் தங்களுடைய தோற்றத்தில் காண்பிக்கும்படியாக உள்ளன. (உணர்த்தல் இத்யாதி) - முன்பே வருவதை அறிந்து, செய்யவேண்டிய செயல்களைக் செய்திருப்பவர்கள், பின் வரும் கார்யம் குறித்து அறியாமல் அகப்பட்டவர்களுடைய கார்யத்தை செய்து முடித்துத் தரவேண்டுமா? “ உணர்த்தல் ஊடல் உணர்ந்து” என்கிற உறுதிப்பாட்டாலும், இந்தத் திருவாய்மொழி முற்றிலும் ஊடல் பொறுத்தும் கொள்ளுதல் என்பது வெளிப்படுகிறது. அதாவது திருவாய்மொழி (6-1-1) - கைகள் கூப்பி- என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-2) - பாதம் கைதொழுது - என்றும் கூறப்பட்ட இடங்களில் ப்ரணயம் காரணமாக ஏற்படும் கோபம்

வெளிப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “நிர்த்தேசத்தாலும்” என்பதில் காணப்படும் உம்மைத்தொகையானது, “கைகளைக் கூப்பி, பாதம் கைதொழுது” என்பவற்றை இங்கு தள்ளுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (திணர்த்தவித்யாதி) வாராதொழிந்தவிடம் அவன் குற்றமன்று கிடிகோள். செருமின வண்டல்கள் மேலே. அழுக்குக்கிராய்க்கக் கடவ சங்குகளானவை நீருறுத்தினவாறே கொழுத்த வண்டல்களிலே சேராநிற்கும். (சங்கு சேரும்) அசேதநங்களுங் கூடக் கால்வாங்க மாட்டாத தேசங்கிடிகோள். (சேரும்) வேறு போக்கிடமின்றிக்கே யிருக்கை. “ந ச புநராவர்த்ததே” என்னும்படியே மீட்சியின்றிக்கே யிருக்கை. மார்த்தவத்தாலும் குளிர்ந்தியாலும் வேறொன்றை நினைக்க வொட்டாதிருக்கை. (சங்கு சேரும்) ப்ரமாண பரதந்த்ரல்லாதாரையும் மீளவொட்டாத தேசங்கிடிகோள். வெள்ளைகளையுங் கூடக் காற்கட்டுகிறதிற மண்பாடு.

விளக்கம் - (திணர்த்த இத்யாதி) - இங்கு அவன் வராமல் இருந்தது என்பது அவன் குற்றம் இல்லை; அதாவது அதற்கு அவனைக் கூறிக் குற்றம் இல்லை. நன்கு செழுமிய வண்டல்கள் மீது. சேறானவை வெண்மையான சங்குகள் மீது வந்து நேர, அவை அந்த சேற்று நீர் உறுத்தியபோது நன்கு செழுமிய வண்டல்களில் வந்து படியும். (சங்கு சேரும்) - அசேதநங்களாலும் விட்டு வர இயலாதபடி உள்ள திருவண்வண்டுர். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் - ந ச புநராவர்த்ததே - மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவண்வண்டுரிலிருந்து திரும்புதல் இல்லை. அவனுடைய மென்மைத் தன்மையாலும், குளிர்ந்த தன்மையாலும் வேறு ஒன்றையும் எண்ண முடியாமல் உள்ள நிலை. (சங்கு சேரும்) - “அவனே ஸர்வேச்வரன்” என்று கூறும் ப்ரமாணங்களை ஏற்காமல் உள்ளவர்களையும் கூட, அங்கிருந்து திரும்ப இயலாமல் செய்யும் இடம். வெள்ளை என்றால் விரக்தன் மற்றும் சங்கு; இவற்றையும் அங்கிருந்து திரும்ப இயலாமல் செய்யும் மண்ணின் மேன்மை கொண்ட இடம்.

வ்யாக்யானம் - (புணர்த்தவித்யாதி) தொடுக்கப்பட்டு தர்சநீயமாய் ச்ரமஹரமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையவனாய், அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனைக் கண்டு. நீங்கள் சென்றறிவிக்குமித்தனையே வேண்டுவது,

இங்குத்தைக்கு வருகைக்கொப்பித்தபடியே யிருக்கிறவன். அன்றியே, இத்தலையைத் தோற்பித்த வேண்டப்பாடு தோற்றும்படி வளையம் வைத்து முதன்மை கொண்டாடி யிருக்கிறவன். புணர்த்த - சேர்த்த. (பூந்தண் துழாய்முடி நம்பெருமானைக் கண்டு) தம்மொப்பனையையும் முதன்மையையும் நம்மோடே காட்டியிருக்கிறவனைக் கண்டு. (புணர்த்தகையினராய்) அங்கே சென்றால் தொழும் பார்த்திராதே, கையொத்துச் செல்லுங்கோள் கிடிகோள். வழியே பிடித்துத் தொழுதுகொடு போங்கோள்; இல்லையாகில் “அவசா: ப்ரதிபேதிரே” என்கிற கண்ணழிவிலே சிலவெழுதுவர் கிடிகோள். (அடியேனுக்கும் போற்றுமினே) உங்கள் பரிசுரமான என்னையும் நினையுங்கோள். போற்றுகையாவது கௌரவித்துச் சொல்லுகை. தொழுத கைகளும் நீங்களுமாய் எனக்காகவுமொரு வார்த்தை சொல்லவேணும். நீங்களுமவனைப்போலே செய்யாதே கிடிகோள், அங்கே புக்காலென்னையும் நினைக்கவேணும். அதாவது புக்காரையெல்லாம் தந்தாம் ப்ரயோஜனத்தே மூளப் பண்ணவல்ல தேசமாகையாலே, இத்தலையை நினைக்க விரகில்லையிறே. “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்னும்படியிறே யிருப்பது. (அடியேனுக்கும் போற்றுமினே) அடியேனிடையாட்டத்தையும் அத்தலைக்கு யறிவிக்கவேணும்.

விளக்கம் - (புணர்த்த இத்யாதி) - நன்கு தொடுக்கப்பட்டு, காண்பதற்கு இனிமையாக, காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்குவதாக உள்ள துளசியைத் தனது திருமுடியில் வைத்தவன். இதன் மூலம், என்னைத் தனக்கு அன்றி வேறு யாருக்கும் வசப்படாதவள் என்பவளாகச் செய்தவனை நீங்கள் கண்டு. இங்கு அவன் வருவதற்குத் தகுந்த ஒப்பனைகளுடன் தயாராக உள்ளான். நீங்கள் அவனிடம் சென்று எனது நிலையை அறிவித்தால் மட்டுமே போதுமானது. அல்லது என்னை வெற்றி கொண்ட மேன்மை வெளிப்படும்படித் தனது திருமுடியில் துளசிமாலையை அணிந்து, தனது முதன்மைத் தன்மையைக் காண்பித்தபடி உள்ளவன். புணர்த்த என்றால் சேர்ந்த. (பூந்தண் துழாய்முடி நம்பெருமானைக் கண்டு) - தன்னுடைய ஒப்பனை மற்றும் முதன்மைத்தன்மை ஆகியவற்றை நம்மிடம் வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளவன். அவனை நீங்கள் கண்டு. (புணர்த்த கையினராய்) - அங்கு சென்றவுடன் கைகள் குவித்து வணங்க முயலாமல், அங்கு செல்லும் வழியெங்கும் கைகள் குவித்து, அஞ்சலி செய்தபடிச் செல்லுங்கள். அங்கு செல்லும் வழி முழுவதும் இவ்விதம் கைகளைக் குவித்தபடி

செல்லாமல், அங்கு சென்ற பின்னர் கைகளைக் குவித்து வணங்கினால் உண்டாகும் தோஷம் என்ன என்பதை கூறுகிறாள். மஹாபாரதம் சபா பர்வத்தில் - அவசா: ப்ரதிபேதிரே - பரவசம் அடைந்து நமஸ்காரம் போன்றவற்றைச் செய்தனர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான, “நிறைவாக இன்மை” என்பதான குற்றம் கூறுவான்; “நிறைவாக இன்மை” என்பதான குற்றம் என்ன? “நம்முடைய அழகானது உங்களை இவ்விதம் தொழும்படியாகச் செய்த பின்னரே நீங்கள் நம்மைத் தொழுதீர்கள். உங்களுக்கு நம்மைக் குறித்து நிறைவு இல்லை”, என்று கூறுவான். இராமாயணத்தில் இராவணன் - ந நமயே: - நான் வணங்கமாட்டேன் - என்று கூறுவது போன்று, உங்கள் எண்ணமும் உள்ளதாகக் கொள்வான். (அடியேனுக்கும் போற்றுமினே) - உங்களுடைய அடிமையாக என்னை எண்ணுவீர்களாக. போற்றுதல் என்றால் கௌரவித்து உரைத்தல். அவனைத் தொழுதபடி உள்ள நீங்கள், அவனிடம் எனக்காகவும் சில சொற்களைக் கூற வேண்டும். உங்களுக்கு அங்கு கிட்டவல்ல இன்பத்தை எண்ணியவர்களாக, நீங்களும் ஈசுவரன் போன்று அங்கு தங்கிவிடாமல், எனது கார்யத்தை அவனுக்கு அறிவிக்கவேண்டும் என்பதை அடுத்த இரண்டு வாக்கியங்களால் கூறுகிறார்; நீங்களும் அவனைப் போன்று செய்யாமல் இருக்க வேண்டும்; அங்கு சென்றால் என்னை நினைக்கவேண்டும். இதனைக் கேட்ட அன்னங்கள், “உனது செயலை நிறைவேற்றுவதற்காகவே செல்லும் நாங்கள், உன்னை நினைக்காமல் இருப்போமா? என்னையும் நினைக்கவேண்டும் என்று நீ ஏன் கூறினாய்?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அங்கு வருபவர்கள் அனைவரையும் தங்கள் தங்கள் பயனுக்காக ஈடுபடுத்துவதாக அந்த இடம் உள்ளதால், என்னை நீங்கள் நினைக்க வழியில்லாமல் போகும். அங்கே சென்றால் எண்ணாமல் இருப்பதற்கு உதாரணம், உபநிஷத்தில் - நோபஜநம் ஸ்மரந் - தனது சரீரத்தை ஆத்மா நினைப்பதில்லை - என்பதாகும். (அடியேனுக்கும் போற்றுமினே) - அடியேனுடைய கார்யத்தையும் அங்கு உரைக்கவேண்டும்.

6-1-6 போற்றி யான் இரந்தேன் புன்னை மேல் உறை பூங் குயில்காள்
சேற்றில் வாளை துள்ளும் திருவண்வண்டுர் உறையும்
ஆற்றல் ஆழி அங்கை அமரர் பெருமானைக் கண்டு
மாற்றம் கொண்டருளிர் மையல் தீர்வது ஒரு வண்ணமே

பொருள் – பொருள் பசுமை நிறத்தையும், அதற்குச் சேரும் விதத்தில் பல வர்ணங்கள் கொண்ட மலர்களையும் உடைய புன்னை மரத்தின் மீது, மங்களகரமான இருப்பிடத்தைக் கொண்ட ஒரு விஷயத்தைப் பற்றியிருப்பவர்கள் போன்று, எப்போதும் வசித்தபடி, அதன் காரணமாக மிகுந்த ஒளி வீசியபடி உள்ள குயில்களே! உங்களுடைய இந்த இருப்பிடத்தில் வசித்தல் மற்றும் காண்பதற்கு அழகாக உள்ள நிலை ஆகியவற்றுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்து, உங்களுடைய வாயில் வரும் சொற்களை எதிர்பார்த்து, வேறு கதியில்லாதவர்கள் செய்யும் ப்ரார்த்தனையை நான் செய்கிறேன். செழுமையான சேற்றில் வசிப்பதால் மகிழ்வுடன் வாளை மீன்கள் துள்ளியபடி உள்ள திருவண்வண்டூரில் வசிப்பவனும், மிக்க ஆற்றல் கொண்ட சக்கரத்தாழ்வானால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருக்கரம் கொண்டவனும், இந்த அழகு மூலம் மட்டுமே நித்யஸூரிகளை நிர்வகித்தபடி உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை நீங்கள் கண்டு, எனது காதல் தீரும்படியாக, ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் அவனிடமிருந்து மறுமொழி பெற்று வந்து எனக்கு உதவவேண்டும்.

அவதாரிகை - சில குயில்களைக் குறித்து அவனுக்கென் தசையை யறிவித்து அங்குநின்றுமொரு மறுமாற்றங் கொண்டு வந்தருளிச் செய்யவேணு மென்கிறாள்.

விளக்கம் – சில குயில்களை நோக்கி, “அவனுக்கு எனது நிலையை அறிவித்து, அவனிடமிருந்து ஒரு மறுமொழி பெற்று வரவேண்டும்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (போற்றியானிரந்தேன்) ஸம்ஸார வெக்காயம் தட்டாதபடி, வைமானிகர் விமாநங்களிலே யுயரவிருக்குமாபோலே புன்னையிலே யுயரவிருந்தன சில குயில்கள்; அவற்றின் செவியிலே தன்னார்த்த த்வநி படும்படி யுயர “போற்றி” என்கிறாள். முகம் பார்க்கைக்குச் சொல்லும் பாசரமிது போலேகாணும். இச்சப்தம் செவிப்பட்டால் கார்யம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதென் றிருக்கிறாள் காணும்.

விளக்கம் - (போற்றி யான் இரந்தேன்) - ஸம்ஸாரத்தின் தீண்டுதல் இல்லாதபடி தேவர்கள் விமானத்தில் உயரமாக இருப்பது போன்று புன்னை மரத்தில், உயரமாகச் சில குயில்கள் இருந்தன. அவற்றின் செவிகளில் தனது துன்பம் நிறைந்த ஓசை கேட்கும்படியாக “போற்றி” என்கிறாள். “புன்னை மரத்தில் உள்ள பேடையோடு ஏகந்தமாக அனுபவிக்கும் உங்களுடைய இந்தச் சேர்த்தியானது

எப்போதும் நீடிக்கவேண்டும்” என்று மங்களாசாஸனம் செய்கிறாள். எதற்காக இவ்விதம் மங்களாசாஸனம் செய்யவேண்டும் என்றால், தனது முகத்தை அந்தக் குயில்கள் பார்த்து, தனது கார்யத்தை அவை செய்யவேண்டும் என்பதற்காக ஆகும். இவ்விதம் செய்தால், அவை இவளுடைய கார்யத்தைச் செய்யவேண்டியதாக இருக்குமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; எனது இந்த ஒலியின் ஆழம் கேட்கும்போது, அவைகளால் தனது கார்யம் செய்யாமல் இருக்க இயலாது என்று உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - (யான்) அவன்றான் இரக்கவிருக்கக் கடவ வேண்டப்பாடுடைய நான்; ஆள் விடுவானும் இரப்பானும் எல்லாம் தானேயிறே. (யானிரந்தேன்) “ஸீதாமுவாச” என்கிறபடியே புருஷகார த்வாரா எல்லாராலு மிரக்கப்படும் நானிரந்தேன். நியமிக்கிறேனல்லேன், இரக்கிறேன். இரப்பார் கார்யம் செய்தறவேணுமென்னும் நினைவாலே. (இரந்தேன்) அவற்றின் நெஞ்சிலே புண்படுத்துகிறாள்.

விளக்கம் - (யான்) - அவன் என்னை வந்து கெஞ்சும்படியாக இருக்கவேண்டும்; ஆனால் இங்கு அவ்விதம் இன்றி, மிக்க பெருமை கொண்ட நான், அவனைக் கெஞ்சியபடி உள்ளேன். ஆனால் அவன் அவ்விதம் இரந்து நிற்பானோ என்றால், தூதுக்கு ஆள் விடுவது, இறங்கி நிற்பது போன்றவற்றைச் செய்பவன் அவனே ஆவான் அல்லவோ? “யான் இரந்தேன்” என்பதற்கு வேறு ஒரு பொருளும் கூறுகிறார். (யான் இரந்தேன்) - அயோத்யாகாண்டம் (31-12) - ஸீதாம் உவாச - லக்ஷ்மணன் தனது மூத்தவனுடைய திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, சீதையை நோக்கி உரைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, சிபாரிசு செய்பவள் என்ற நிலையில் எல்லோராலும் யாசிக்கப்படும் நான், இங்கு அவனை யாசித்தபடி உள்ளேன்; அதாவது தன்னை பிராட்டியாக எண்ணியபடி கூறுகிறாள். “அஸ்யேசாநா, ஈச்வரீ” என்பது போன்று ப்ரமாணங்கள் மூலம் எனக்கு நியமிக்கும் நிலை உள்ளபோதிலும், இங்கு நியமிக்காமல் யாசிக்கிறேன். யாசிப்பவர்களுடைய செயலானது நிறைவேறவேண்டும் என்பதால் செய்கிறேன். (இரந்தேன்) - அந்தக் குயில்களின் நெஞ்சத்தில் ஆழமாக பதிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புன்னை மேலுறை பூங்குயில்காள்) வைமாநிகரைப் போலே மநுஷ்ய கந்தம் நடையாடாதபடி யுயர வர்த்திக்கிற, ஸம்ச்லேஷத்தாலே யுஜ்ஜ்வலங்களான குயில்காள். நெய்தல் நிலத்தில் புன்னை பனைத்தோங்கி யிருக்கும்; “வானார் வண் கழுகும்”, “சேண் சினையோங்கு மரமும்” போலே. உங்களைப் போகவிடுகை, தர்ம ஹாநியாயிருந்ததீ! ஆகிலும் என் செல்லாமையாலே செய்கிறேனென்கிறாள். (போற்றி) பெருமாளும் பிராட்டியுமாகக் காட்டிலேயேகாந்த போகத்துக்குப் போகாநிற்கச்செய்தே நடுவே ராவணன் வந்தாற்போலே, உங்கள் போகத்துக்கு நான் விச்சேதம் பண்ணத் தோற்றினேன் போலேயிருந்தது; இத்தாலொரு வ்யஸநமின்றிக்கே யொழிந்திடுக உங்கள் போகத்துக்கு.

விளக்கம் - (புன்னை மேல் உறை பூங்குயில்காள்) - தேவர்களைப் போன்று மனிதர்களுடைய தீண்டுதல் இல்லாத உயர்ந்த இடத்தில் வசிக்கும், சேர்த்தி காரணமாக ஒளிர்ந்தபடி உள்ள குயில்களே! நெய்தல் நிலத்தில் புன்னையானது பல கிளைகளுடன் ஓங்கி நிற்கும்; திருவாய்மொழி (5-9-1) - வானார் வண் கழுகும் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-9-6) - சேண் சினை ஓங்கு மரமும் - என்றும் கூறப்பட்டது போன்று ஆகும். இங்கு மகிழ்வுடன் சேர்ந்துள்ள உங்களை அங்கு செல்லுமாறு உரைப்பது தர்மத்திற்குச் சேராது; ஆயினும் எனது இயலாமையால் இவ்விதம் செய்கிறேன். (போற்றி) - இராமனும் ஸீதையும் கானகத்தில் தனிமையாக இன்பத்துடன் இருந்தபோது அவர்கள் நடுவில் இராவணன் வந்தது போன்று, உங்களுடைய இன்பத்திற்கு இடையூறு உண்டாக்குபவள் போன்று நான் இங்கு வந்தது உள்ளது. இதன் மூலம் உங்களுடைய இன்பத்திற்கு எந்தத் தடையும் இன்றி இருப்பீர்களாக.

வ்யாக்யானம் - (புன்னை மேல்) பிள்ளையமுதனார், திருவிருந்தவரை மார்வனை “இப்பதத்துக்கு பட்டரருளிச் செய்ததென்” என்று கேட்க; “ தன்னார்த்தி அவற்றின் செவியிலே படும்படி யுயரச் சொல்லுகிறாள்’, என்றருளிச் செய்தார்” என்ன; “நெய்தல் நிலத்தில் புன்னை படர்ந்தன்றோ கிடப்பது, இங்ஙனே சொல்லக்கூடுமோ” என்ன; அவன் பட்டர்பாடே வந்து, “இங்ஙனே பணித்தார்” என்ன; “இவ்வர்த்தத்துக்கு நிர்ணாயகம் இசையாயிற்று; அது, போற்றியென்று உயரச் சொல்லியிருக்குமோ! தாழ்ச் சொல்லி யிருக்குமோ!” என்றருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – (புன்னை மேல்) - பிள்ளையமுதனார் என்பவர் திருவிருந்தவரைமார்வன் என்பவரிடம், “இந்தப் பதத்திற்குப் பட்டர் அருளிச் செய்த கருத்து என்ன?”, என்று கேட்டார். இதற்கு அவர், “தன்னுடைய பிரிவாற்றாமை துயரம் என்பது புன்னை மரத்தில் அமர்ந்துள்ள அன்னங்களின் காதுகளில் விழும்படியாக உயர்ந்த ஒலியில் கூறுகிறாள்”, என்றார். இதற்கு அமுதனார், “நெய்தல் நிலத்தில் புன்னை மரமானது ஓங்கி வளராமல் குள்ளமாகப் படர்ந்து அல்லவோ காணப்படும்? இப்படி உள்ளபோது உயர உள்ள அன்னப்பறவைகளை நோக்கி உரைத்தல் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்?”, என்றார். உடனே திருவிருந்தவரைமார்வன் பட்டரிடம் சென்று, “இவ்விதமாகப் பிள்ளையமுதனார் கேட்டார்”, என்றார். இதற்குப் பட்டர், “இந்தப் பொருளுக்கு இசைதல் அல்லவோ நிரூபணம் ஆகிறது. அது, போற்றி என்பதாக, உயரச் சொல்லுவதாக இருந்தால் என்ன, தாழ்ச் சொல்லுவதாக இருந்தால் என்ன?”, என்றார். இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்னவென்றால், “போற்றி” என்பது உச்ச ஸ்தாயியில் கூறப்பட்டதால், “வானார் வண் கமுகு, சேண்கிளை ஓங்கு மரச் செழுங்கானல்” என்பதற்கு ஏற்ப, அங்கு புன்னை மரங்களும் உயரமாகவே இருந்தன என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (சேற்றில் வாளை துள்ளும்) ப்ரளயத்திலே கொண்டு போய்விட்டாலும் ஆனைக்கன்றுபோலே செருக்கிச் சேறாக்குமாயிற்று வாளைகள். “அலைகடல் நீர் குழம்ப வகடாவோடி யகல்வானுறுஞ்ச முதுகில் மலைகளை மீது கொண்டு வருமீனை” என்னுமாபோலே. சேதநாசேதந விபாகமறக் களித்து வர்த்திக்கும் தேசமாயிற்று. அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் செருக்கி வர்த்தியாநிற்கச் செய்தே கிடர் நான் பிரிந்திருந்து தூது விடுகிறது.

விளக்கம் – (சேற்றில் வாளை துள்ளும்) - ஆனால், திருவாய்மொழி (6-1-10) - தேறு நீர்ப் பம்பை - என்று நீர் நிறைந்ததாகக் கூறும்போது, “சேற்றில் வாளை துள்ளும்” என்று கூறுவது எப்படி என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்த வாளை மீன்களைக் கொண்டு சென்று ப்ரளய நீரில் விட்டாலும், அந்த நீரையும் யானைக்கன்று போன்று அடர்ந்த சேறாக்கிவிடும். இவ்விதம் ப்ரளய நீரையும் சேறாக்குவதற்கு ப்ரமாணம், பெரியதிருமொழி (11-4-1) – அலை கடல் நீர் குழம்ப அகடு ஆட ஓடி

அகல் வான் உரிஞ்ச முதுகில் மலைகளை மீது கொண்டு வரும் மீனை – என்பதாகும். வாளை மீன்கள் துள்ளி விளையாடும் என்பதன் மூலம், சேதநம் மற்றும் அசேதநம் என்று வேறுபாடு இன்றி, அனைத்தும் மகிழ்வுடன் உள்ள இடம் என்பது கூறப்பட்டது. திருவண்வண்டுரில் உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று நெருக்கமாக வாழ்வதைக் காணுங்கள்; நான் அவ்விதம் இல்லாமல் பிரிந்து நின்று தூது விடுகிறேன்.

வ்யாக்யானம் - (ஆற்றலாழியங்கை யமரர் பெருமானைக் கண்டு) ஆச்ரித விஷயத்தி லெல்லாம் செய்தாலும் “ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று நோவுபட்டிருப்பா னொருவனுமாய், அவர்கள் ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையனாய், நான் காணவாசைப்பட்ட கையுந் திருவாழியுமான வழிகை நிரபேக்ஷர்க்குக் காட்சி கொடுத்திருக்கிறவனை. ஆற்றல் - வலியாதல் - பிரிவுக்குச் சிளையா திருக்கையாதல், நோவுபடாதல். ஆற்றலாழியென்று திருவாழிக்கு விஷேணமாய், ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் அவன் தன்னிற் காட்டிலும் க்ருபையையுடைய திருவாழியைக் கையிலே யுடையவனை. அன்றியே, அவன் தனக்கே விசேஷணமாய், பிரிவுக்குச் சிளையாதே ஆறியிருப்பானாய்க் கையுந் திருவாழியுமான ஸர்வேச்வரனை யென்றுமாம்.

விளக்கம் - (ஆற்றல் ஆழியங்கை அமரர் பெருமானைக் கண்டு) - அடியார்கள் விஷயத்தில் அனைத்தையும் செய்தபோதிலும், “அவர்களுக்காக எதனையும் செய்யும் வாய்ப்பு கிட்டவில்லையே” என்று துன்பத்தில் உள்ளவனும்; அடியார்கள் விஷயத்தில் அவர்களைக் காப்பதாகத் தனது திருக்கரத்தில் சக்கரத்தைக் கொண்டவனும்; நான் காண்பதற்கு மிகவும் ஆசை கொண்டுள்ள திருக்கரமும் சக்கரமும் என்றுள்ள சேர்த்தி அழகை, அந்த அழகைக் காண்பதற்கு ஆசை கொள்ளாதவர்களுக்கும் காண்பிப்பவனும் என்றுள்ளவனை. “ஆற்றல் ஆழி” என்பதில் உள்ள “ஆற்றல்” என்பதற்கு இரண்டு பொருள் கூறப்பட்டது; ஆற்றல் என்பதை தயை என்பதாகக் கொண்டு, ஈச்வரனுக்கு அடைமொழியாகக் கூறப்பட்டது; அல்லது, ஆற்றல் என்பதைச் சக்கரத்திற்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு கூறப்பட்டது எனலாம். ஆற்றல் என்பது சக்கரத்திற்குக் கூறப்பட்டதாகக் கொண்டால், அடியார்கள் விஷயத்தில் அவனைக் காட்டிலும் மிகுந்த க்ருபை கொண்ட சக்கரத்தைத் தனது திருக்கரத்தில் கொண்டவன் என்றாகிறது. அல்லது,

பராசரபட்டரின் கருத்தின்படி, ஆற்றல் என்பதை அவனுக்கு அடைமொழியாகக் கொண்டால், “பிரிவிற்குச் சேராமல் பொறுமையுடன் திருக்கரமும் சக்கரமும் என்றுள்ளவனை”, என்பதாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (மாற்றங் கொண்டருளிர்) ஒரு வார்த்தை கொண்டு வந்தருளவேணும். எங்ஙனே கொண்டு வர என்றால்; என் தசையிருந்தபடி கண்டுகோளே, இது தீருவதொரு வழி நீங்களே தேடிக் கொண்டு வந்து சொல்லுங்கோள். “த்ருஷ்டா ஸீதா” என்றாப்போலே. (மையல் தீர்வதொருவண்ணம் மாற்றங் கொண்டருளிர்) என் க்லேசம் தீருவதொரு ப்ரகாரம் வார்த்தை கொண்டு வந்தருளிச் செய்யவேணும். தூது விடுகிற தான் ஜநகராஜன் திருமகளாகவுமாம், விடுகிறது தீர்யக்குக்களையாகவுமாம், பகவத் விஷயத்தில் கடகராயிருப்பாரை இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணாதுகாணும். மையல் – ப்ரமமும், க்லேசமும், மோஹமும்.

விளக்கம் - (மாற்றங் கொண்டு அருளிர்) - அவனிடமிருந்து ஒரு மறுமொழி கொண்டு வரவேண்டும். எப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்றால், “எனது நிலையை நீங்கள் நேரடியாகக் காண்பீர்கள். இந்தக் காதல் பிரிவாற்றாமை தீர்வதற்காக ஒரு வழியை நீங்கள் தேடி வந்து கூறவேண்டும்”, என்கிறாள். அதாவது ஸுந்தரகாண்டத்தில் - த்ருஷ்டா ஸீதா - காணப்பட்டாள் ஸீதை - என்பது போன்று ஆறுதல் அளிக்கும் சொற்கள். (மையல் தீர்வது ஒருவண்ணம் மாற்றங் கொண்டருளிர்) - எனது இந்தத் துயரம் நீங்கும்விதமாக ஏதேனும் ஒரு சில சொற்களை அவனிடம் கேட்டுக் கொண்டு வந்து என்னிடம் அருளிச்செய்யவேண்டும். “என்னிடம் கூறவேண்டும்” என்று கூறாமல், “என்னிடம் அருளிச்செய்யவேண்டும்” என்று ஏன் கூறினாள்? தூது விடுபவளாக உள்ள தன்னை ஜனகருடைய திருமகளான ஸீதையாகவும், தூது விடப்படுபவை விலங்குகளாகவும் எண்ணுவதால், ஒன்றாகச் சேர்த்து வைப்பவர்களை இவ்விதம் மரியாதையாகக் கூறாமல் வேறு வழியில் அல்ல. இங்குள்ள மையல் என்பது ப்ரேமை, துன்பம், மயக்கம் ஆகிய மூன்றையுமே குறிப்பதாகும்.

6-1-7 ஒரு வண்ணம் சென்று புக்கு எனக்கு ஒன்று உரை ஒண் கிளியே
செரு ஒண் பூம் பொழில் சூழ் செக்கர் வேலைத் திருவண்வண்டுர்
கரு வண்ணம் செய்ய வாய் செய்ய கண் செய்ய கை செய்ய கால்
செரு ஒண் சக்கரம் சங்கு அடையாளம் திருந்தக் கண்டே

பொருள் – உங்களுடைய வடிவழகு மூலம் அவனுக்கு ஒப்பாகக் கூறும்படியான மேன்மையான அழகு கொண்ட கிளிகளே! ஒன்றுக்கு ஒன்று போட்டியிடும்படியாக நெருங்கி நெருங்கி, அழகான மலர்களை உண்டாக்கும் பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள புஷ்பராகம் மூலம் அழகான காலைப்பொழுதைக் கொண்ட திருவண்வண்டுருக்குச் செல்லுங்கள். அங்குள்ள பொழில்களின் இனிமையில் அகப்பட்டு நிற்காமல், கருத்த வடிவமும், சிவந்த வாயும், அழகான திருக்கண்களும், சிவந்த திருக்கரங்களும், அழகான திருவடிகளும், இப்படிப்பட்ட அழகிற்கு மயங்கி நிற்பவர்களுடைய விரோதிகளை நீக்குவதில் தயாராக உள்ள சக்கரமும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்கிற சங்கும் என்பதாக உள்ளவற்றை அடையாளமாகக் கொண்டு, அவனிடம் சென்று, அவனைக் கண்டு, இவ்விதம் அவன் உள்ள நிலையைக் காண ஆசை கொண்டுள்ள எனக்கு, அவனைக் கண்டு வந்த பின்னர் ஒரு சில சொற்களைக் கூறவேண்டும்.

அவதாரிகை - சில கிளிகளைக் குறித்து, அவனடையாளங்களைச் சொல்லி, இவ்வடையாளப்படியே கண்டு எனக்காக ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.

விளக்கம் – ஒரு சில கிளிகளி நோக்கி, அவனுடைய அடையாளங்களை உரைத்து, “இந்த அடையாளத்தின்படி உள்ள அவனைக் கண்டு, எனக்காக ஒரு சில சொற்களைக் கூறுங்கள்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஒரு வண்ணம் சென்று புக்கு) இதுக்கிரண்டுபடியாக வருளிச்செய்வர். இத்தலையில் தனிமை நினையாதே போய் நிற்கையாலே, போர முதலிகளாயிருப்பர்; மேன்மேலனப் பிரம்புகள் விழும், அத்தைப் பொறுத்துப் போய்ப் புகுங்கோள். அன்றியே, வழியிலே நெஞ்சை யபஹரிக்கும் போக்யதையையுடைத்து; அதில் கால்தாழாதே வருந்தி யொருபடி சென்று புக்கு. “ஸ ததந்த: புரத்வாரம் ஸமதீத்ய”, “பொன்னியலுமாடக்கவாடங் கடந்து புக்கு”

என்னுமாபோலே. “ஸாராம்ஸி ச ஸுபுல்லாநி நதீச்ச விமலோதகா: | நிர்ஶுமாணா” இத்யாதி. வழியைப் பாராதே போனார்களென்கை. “கார்ய வசாத் ஜக்மு:” கார்ய வசராய்க் கொண்டு போனார்கள். அப்படியே போக்யதையளவிறந்தி ருக்கையினாலே, இவற்றில் கால்தாழாதே போய்ப் புகுகை சாலப்பணியாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (ஒரு வண்ணம் சென்று புக்கு) - இதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கூறுவர். பட்டரின் கருத்தின்படி முதலில் கூறப்படுகிறது; எனது தனிமையைக் குறித்து எண்ணாமல், நீங்கள் அங்கு சென்று நிற்பதால், சேனை முதலியாருடைய பிரம்பு அடிகள் விழலாம். அவற்றைப் பொறுத்துக் கொண்டு உள்ளே செல்லுங்கள். அல்லது, பட்டருக்கு முன்பு இருந்தார்கள் கருத்தின்படி பொருள் கூறப்படுகிறது; நீங்கள் செல்லும் வழியில் உங்களுடைய நெஞ்சத்தை அபகரிக்கும்படியான சோலைகளும் பொழில்களும் காணப்படும்; அவற்றைக் கண்டு மயங்கி நிற்காமல், மிகவும் கடினத்துடன் அவற்றைக் கடந்து செல்வீர்களாக. இனிமை காரணமாகக் கடந்து போகாமல் நிற்பதற்கு மூன்று ப்ரமாணங்களைக் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (19-1)- ஸ ததந்த: புரத்வாரம் ஸமதீத்ய - சுமந்திரன் ஜனங்கள் நிறைந்த வழியைக் கடந்து - என்றும், பெரிய திருமடலில் - பொன்னியலுமாடக்கவாடங் கடந்து புக்கு - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (68-14) - ஸாராம்ஸி ச ஸுபுல்லாநி நதீச்ச விமலோதகா: | நிர்ஶுமாணா - மலர்ந்த மலர்கள் கொண்ட நீர் நிலைகளையும், தெளிவான நீர் கொண்ட நதிகளையும் பார்த்தபடி சென்றனர் - என்றும் கூறுவது காண்க. அதாவது இராமனும், சீதையும், லக்ஷ்மணனும் அழகான வழியைப் பார்த்து நிற்காமல் சென்றனர். அயோத்யாகாண்டம் (68-14) - கார்ய வசாத் ஜக்மு: - தங்களுடைய கார்யத்தில் வசப்பட்டவர்களாகச் சென்றனர் - என்றும் கூறப்பட்டது. இவ்விதம் இனிமையானது அளவு கடந்து உள்ளதால், அவற்றில் ஈடுபட்டு நிற்காமல், அங்கு சென்று சேர்தல் என்பது மிகவும் கடினமாகவே இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (எனக்கு) பரிபவத்துக்கு உங்களுக்கிறாய்க்கலாம்படியோ நானிருக்கிறது. “ஏஹி பச்ய சரீராணி”, “நிவேதயத மாம்” என்கிறபடியே வடிவைக் காட்டுகிறாள். என்னைக் கண்ட வங்களுக்கு, போக்யதையிலே நெஞ்சு செல்லுதல்,

பரிபவங் கண்டிறாய்த்தல் செய்யலாம்படியோ விருக்கிறது. பிறர் காரியம் செய்வார்க்கவை பார்க்க ஒண்ணுமோ.

விளக்கம் - (எனக்கு) - “அங்கு சென்றால் பிரம்பு அடிகள் விழாமல் இருக்குமோ?” என்று கிளிகள் கேட்டன. இதற்குப் பட்டருடைய கருத்தின்படி விடை அளிக்கிறார்; இதற்கு அவள் கிளிகளிடம், “உங்களுக்கு ஏற்படும் அவமானம் காரணமாக நீங்கள் பின் வாங்கலாம்படியாக நானும் எனது நிலைகளும் உள்ளதா?”, என்கிறாள். அதாவது, எனது துன்பத்தைக் கண்ட பின்னரும், அவன் உங்களுக்குச் செய்யும் அவமானங்களைக் கண்டு தயங்கும்படியான நிலை ஏற்படுமோ? “எனக்கு” என்று கூறும்போது, தனது துன்பமும் வெளிப்படுமோ? சரீரத்தை நோக்கும்போதே துன்பமும் வெளிப்படும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; ஆரண்யகாண்டம் (6-16) - ஏஹி பச்ய சரீராணி - முனிவர்கள் இராமனிடம், “ராசஷஸர்களால் தாக்கப்பட்ட எங்கள் சரீரங்களைப் பார்ப்பீராக” என்றனர் - என்றும், யுத்தகாண்டத்தில் - நிவேதயத மாம் - என்னை இராமனுக்கு உணர்த்துங்கள் - என்று விபிஷணன் கூறினான் - என்றும் கூறப்பட்டது போன்று இவளும் தனது வடிவத்தைக் காண்பிக்கிறாள். எனது இந்த நிலையைக் கண்ட பின்னரும், இனிமையில் ஈடுபட்டிருத்தல் மற்றும் அவமானத்திற்காகப் பின்வாங்குதல் ஆகியவற்றைச் செய்யலாம்படி உள்ளதா? மற்றவர்களுக்கு உதவுதல் என்ற கார்யம் செய்பவர்கள் இது போன்று ஆராய இயலுமோ?

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றுரை) ஒரு வார்த்தை சொல்லு. அன்றியே, என்னாற்றாமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனை. இருகால்மட்டுச் சொல்லுகை மிகையாம்படிகிடிகோ எவனிருப்பதென்றுமாம். போக்யதையாலே கால்கட்டுப்பட்டு நின்றானித்தனை, ஆர்த்த விஷயமொரு தலையானால், போக்யதையிலே நெஞ்சு செல்லுதல், மறுத்துச் சொல்லப் பொறுத்தல் செய்யவல்ல விஷயமன்றுகிடிகோள். (எனக்கொன்றுரை) என்னிடை யாட்டமொன்று சொல்லுங்கோள்.

விளக்கம் - (ஒன்று உரை) - “ஒரு வார்த்தை” என்பதற்கு இரண்டு பொருள்கள் உள்ளன; ஒரு சொல் கூறினால் போதுமானது அல்லது ஒருமுறை கூறினால் போதுமானது. இப்படியாக ஒரு வார்த்தை கூறுவீர்களாக. அல்லது, எனது

பிரிவாற்றாமை காரணமாக இத்தனை சொற்களை நான் கூறுகிறேன்; இரண்டு முறை கூறினால், அதிகமாக உள்ளதாக அல்லவோ அவன் உள்ளான்? இவ்விதம் மிகவும் சுலபமாக உள்ளவன் என்றால், இத்தனை நாட்கள் உன்னை விலக்கி வைத்து, வராமல் உள்ளதன் காரணம் என்ன? அந்த ஊரில் உள்ள இனிமையால் இவ்விதம் அங்கு கட்டுண்டு நிற்கிறான். பிரிவாற்றாமை துன்பமானது ஒருவருக்கு மட்டுமே ஏற்பட்டால், மற்ற இனிமைகளில் நெஞ்சம் செல்லுதல் மற்றும் மறுத்து உரைப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் என்பது செய்யக்கூடிய விஷயங்கள் அல்ல என்று நீங்கள் அறியவேண்டும். (எனக்கு ஒன்று உரை) - என்னுடைய பெயர் மற்றும் தன்மைகளை அவனிடம் கூறுவீர்களாக.

வ்யாக்யானம் - (ஒண் கிளியே) மௌக்த்யமும் பேச்சும் வாயில் பழுப்பும் வடிவில் பசுமையுமவனோடு போலியாய் யிருக்கையாலே உன்னைக் கண்டுகொண்டிருக்க வமைந்திருக்க, கைப்புக்குந்த வுங்களையுமிழக்கப் புகுகிறேனித்தனையிறே. (செருவொண் பூம்பொழில் சூழ்) செருவை விளைப்பிப்பதாய் அழகிதான பூம்பொழிலாலே சூழப்பட்டிருக்கை. அங்கு மிதுநமாய் வர்த்திப்பார்க்கெல்லாம் நித்ய விப்ரதிபத்தியாய்ச் செல்லாநிற்குமத்தனை. அதாவது “என்னைப் பாராதே பூவையமைந்திருக்கப் பார்த்தாய்; அமைந்திருக்கப் பார்க்கையாவது நாயகனைப் பாராதே “நமக்குப் பூவே அமையும்” என்று பார்க்கை. “நான் பறிக்க நினைத்த பூவைப் பறித்தாய், அணைப்பதற்கு முன்னே யுன்னுடம்பு பூ நாறிற்று” என்றிப்படி சீறுபாறென்று செல்லாநிற்குமத்தனை. “சலங் கொண்டு மலர் சொரியும்” என்கிறபடியே இசலிப்பூக்குமென்றுமாம். (செக்கர் வேலைத் திருவண்வண்டுர்) இளமணலெக்கல்களிலே விழுந்த பூக்களின் தாதுக்களாலும் சுண்ணங்களாலும் சிவந்த பர்யந்தங்களை உடைத்தாயிருக்கை. கடற்கரையாகையாலே சிவந்த மணலீட்டை யுடைத்தென்னுதல். இவையெல்லாவற்றாலும் போக யோக்யமான தேசமென்றபடி.

விளக்கம் - (ஒண் கிளியே) - இளமை, அழகான பேச்சு, சிவந்த வாய், தோற்றத்தில் பசுமை என்பதாக, அவனுக்குப் போலியாக உள்ள உங்களைக் கண்டாலே போதுமானது என்று உள்ளபோது, இங்கு வந்து நிற்கும் உங்களையும் நான் இழக்கப் போகிறேன். (செரு ஒண் பூம்பொழில் சூழ்) - செரு என்றால் யுத்தம்; அங்கு யுத்தம் உண்டாக்குகின்ற அழகான பொழில்களால் சூழப்பட்டுள்ள நிலை. யாருக்கு

யுத்தத்தை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளன? அந்த ஊரில் ஜோடியாக வாழ்பவர்கள் அனைவருக்கும் எப்போதும் மாறுபட்ட எண்ணங்களாக இருக்கும்படிச் செய்யும் பொழில்கள். அதாவது நாயகன் நாயகியிடம், “என்னைப் பார்க்காமல் மலர்களை நோக்கினாய் [அதாவது நமக்குப் பூவே போதுமானது என்று நாயகி நாயகனைப் பாராமல் இருத்தல்], நான் பறிக்க எண்ணிய பூவை நீ பறிக்கிறாய், நான் உன்னை வந்து அணைப்பதற்கு முன்பாகவே உனது சரீரம் நறுமணம் வீசுகிறது”, என்று பலவாறு உரைக்கும்படியான நிலையை அந்தச் சோலைகள் செய்கின்றன. பெரியதிருமொழி (3-9-1) - சலம் கொண்டு மலர் சொரியும் - என்பதற்கு ஏற்ப நெருக்கமாகப் பூக்கும் என்று கருத்து. அல்லது மாறுபட்ட மலர்கள் கொண்டு பூக்கும் என்று கருத்து. (செக்கர் வேலைத் திருவண்வண்டுர்) - மணல் சிவந்திருக்கக் காரணம் என்ன? அந்த இள மண்ணில் விழுந்த மலர்களுடைய உள் இதழ்களாலும், மகரந்தப் பொடிகளாலும் சிவந்த இடம் கொண்ட. அல்லது கடற்கரையாக உள்ளதால் சிவந்த மணல் திட்டுகளைக் கொண்டதான. இவை அனைத்தாலும், இன்பத்திற்கும் இனிமைக்கும் ஏற்ற இடம் என்று கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (கருவண்ணம்) இத்தலையை அந்நயார்ஹமாக எழுதிக் கொண்ட வடிவிருக்கிறபடி. (செய்ய வாய்) அதுதான் மிகையாம்படி, “நானுனக்கு” என்றாற்போலே சொல்லப்புக்கு விக்கின திருப்பவளம். (செய்ய கண்) “அது உக்தி மாத்ரமன்று, அகவாயிலுமுண்டு” என்று தோற்றுகிற திருக்கண்கள். அகவாயிலுள்ளதுக்கெல்லா மானைத்தாளிறே திருக்கண்கள். அத்தை க்ரியா பர்யந்தமாக அநுஷ்டிக்கிற திருக்கைகள். அவையத்தனைக்கும் தோற்று விழும் துறை, திருவடிகள்.

விளக்கம் - (கருவண்ணம்) - என்னை வேறு யாருக்கும் வசப்படாமல் தனக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருக்கும்படியாக எழுதி வாங்கிக் கொண்ட வடிவம். (செய்ய வாய்) - அத்தகைய வடிவமும் தோற்கும்படியாக, “நான் உனக்கு உரியவன்” என்று சொல்லத் துடிக்கும் அழகான பவளம் போன்று சிவந்த உதடுகள் பொருந்திய வாய். (செய்ய கண்) - இவ்விதம் “நான் உனக்கு உரியவன்” என்று கூறுதல் வெறும் பேச்சளவில் மட்டும் அல்லாமல், உள்ளத்திலும் உண்டு என்பதை வெளிப்படுத்தும் திருக்கண்கள். உள்ளத்தில் உள்ள அனைத்து எண்ணங்களும் வெளிப்படும் துவாரமாகக் கண்கள் அல்லவோ உள்ளன? (செய்ய கண்) - அந்த எண்ணங்களை,

“அணைத்தல்” போன்ற செயல்கள் மூலம் செய்தபடி உள்ள திருக்கரங்கள். இவை அனைத்திற்கும் தோற்றுப் போய் தளர்ந்து விழுகின்ற இடமாக உள்ள திருவடிகள்.

வ்யாக்யானம் - (செருவொண் சக்கரம் சங்கு) இவ்வடிவழகையெல்லாம் காத்தாட்டவற்றுமாய், அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணி யுத்தோந் முகமாய், கைகழியப் போய் நின்று ரக்ஷிப்பதும், கைவிடாதே வாய்க்கரையிலே நின்று ரக்ஷிப்பதுமான திவ்யாயுதங்கள் கிட்டினாரை “இன்னாரென்றறியேன்” என்று மதி மயங்கப் பண்ணுவிக்கும் திவ்யாயுதங்கள்.

விளக்கம் - (செரு ஒண் சக்கரம் சங்கு) - இப்படிப்பட்ட வடிவழகைக் காப்பாற்றியபடி நிற்கும் ஆயுதங்களைக் கூறுகிறார். ஆனால் இதற்கு ஆயுதங்கள் தேவையா என்றால், தன்னை அனுபவிப்பவர்களுடைய விரோதிகளை நீக்கி அவர்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதற்கும், அச்சம் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லாத இடமாகிய பரமபதத்திலும் கூட இவன் அழகிற்கு ஆபத்து ஏற்படப்போகிறதே என்று அச்சம் கொள்பவர்களுடைய அச்சத்தை நீக்குவதற்கும் அவசியமாகிறது. இவை காக்கும் விதங்கள் என்ன? அவனுடைய திருக்கரத்திலிருந்து வெளியே சென்று ரக்ஷித்தல் மற்றும் அவனுடைய வாயின் அருகிலேயே இருந்து ரக்ஷித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்வதான சக்கரமும் சங்கும் என்ற ஆயுதங்கள். தங்களை அடைந்தவர்களை, பெரியதிருமொழி (10-10-9) – இன்னார் என்று அறியேன் – என்பதாக அறிவு தடுமாறும்படியாகச் செய்யும் திவ்யமான ஆயுதங்கள்.

வ்யாக்யானம் - (அடையாளம்) திவ்யாவயவத்தோபாதி திவ்யாயுதங்களும் அஸாதாரண சிஹ்நமாகை. “யாநி ராமஸ்ய சிஹ்நாநி லக்ஷ்மணஸ்ய ச யாநி வை”. (திருந்தக் கண்டே) என்னைப் போலே மாநஸமாகவன்றிக்கே, வ்யக்தமாகக் கண்டு. இவ்விஷயத்தில் காட்சியிறே ப்ரயோஜனம். அது உங்களுக்கு முற்படப் பெற்றதே. பிராட்டி கார்யம் செய்தால், அவளுக்கு முன்னே இவனுக்குப் பேறு முற்பட்டிருக்குமிதே “பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத:”இதே. (திருந்தக் கண்டே) இத்தலையில் வைவர்ண்யங் கண்ட நெஞ்சாற லெல்லாம் தீரும்படி, கலவியிலும் பிரிவிலு மொருபடியாயிருக்கும் வடிவைக் காண்கிறிகோளிறே. “ஸதைக ரூப ரூபாய” என்று உக்தி மாத்ரமாய்ப் போகையன்றிக்கே அதை அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக்கிக் கொண்டிருக்கிற வடிவைக் காணுங்கோள்.

விளக்கம் - (அடையாளம்) - திவ்யமான அவனுடைய உடல் உறுப்புகளை திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் ஏன் சேர்த்துக் கூறினார்? திவ்யமான உடல் உறுப்புகளை போன்று, திவ்யமான ஆயுதங்களும் அவனுக்கு மட்டுமே அடையாளங்களாக உள்ளதால் இவ்விதம் கூறினார். இப்படி திவ்யமான உடல் உறுப்புகளை அடையாளமாகக் கூறிய இடம் வேறு உண்டா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; ஸுந்தரகாண்டம் (34-3) - யாநி ராமஸ்ய சிஹ்நாநி லக்ஷ்மணஸ்ய ச யாநி வை - இராமனுடைய அடையாளங்கள் எவையோ, லக்ஷ்மணனுடைய அடையாளங்கள் எவையோ அவை என்னால் காணப்பட்டன - என்பது காண்க. (திருந்தக் கண்டே) - “திருந்தக் கண்டு” என்பதற்கு இரண்டு பொருள்கள் உள்ளன. இவற்றில் “கண்டு” என்பதற்கான பொருளைக்கு கூறுகிறார்; என்னைப் போன்று அவனை மனதால் மட்டுமே காணாமல் நேரடியாகத் தெளிவாகக் கண்டு. இந்த விஷயத்தில் கண்களால் காணப்படும் காட்சி அல்லவோ பெரும் பயன் கொண்டதாகிறது! அது, என்னை விட முதலில் உங்களுக்குக் கிட்டியது. இவ்விதம் இவளுக்கு முன்பாக வேறு யாரேனும் பேறு அடைந்தனரா என்பதைக் கூறுகிறார். சீதையின் செயலைச் செய்ததால், அவளுக்கு முன்பாக அனுமனுக்குப் பேறு கிட்டியது; யுத்தகாண்டம் (1-13) - பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத: - அனுமானை அனைத்துக் கொண்டு - என்பது காண்க. “திருந்தக் கண்டு” என்பதன் இரண்டாவது பொருளை அருளிச்செய்கிறார். என்னை இந்தப் பசலை நிறத்துடன் கூடிய நிலையில் கண்டதால் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் அனைத்தும் நீங்கும்விதமாக, பிரிவிலும் சேர்க்கையிலும் ஒரே போன்று உள்ளவனும், பிரிவின் துன்பம் அற்றவனும் ஆகிய அவனுடைய திருமேனியின் வடிவழகைக் காணப் போகிறீர்கள்; இதனை மேலும் விளக்கமாகக் கூறுகிறார்; ஸ்ரீவிபு. (1-2-1) - ஸதைக ரூப ரூபாய - எப்போதும் ஒரே போன்று திவ்ய மங்களமான திருமேனி கொண்டவன் - என்பது காண்க. இப்படிப்பட்ட சொல் மூலம் மட்டுமே அல்லாமல், அதனை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ள திருமேனி கொண்டவனுடைய வடிவழகைக் காண்பீர்களாக.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 111)

59. அநிச்சந் அபி ஏவம் யதி புந: இதி இச்சந் இவ ரஜஸ்

தமச் சந்ந: சத்ம ஸ்துதி வசந பங்கீம் அரசயம்

ததா அபி இத்தம் ரூபம் வசநம் அவலம்ப்ய அபி க்ருபயா

த்வம் ஏவ ஏவம் பூதம் தரணிதர! மே சிஷ்ய மந:

பொருள் – வராக அவதாரம் எடுத்து இந்தப் பூமியை மேலே எடுத்த பகவானே! எனது ஸ்வரூபத்தை ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய குணங்கள் மறைத்தபடி உள்ளன. ஆகவே நான் விரும்பாமல் உள்ளபோதிலும், உண்மையாகவே விரும்புவன் போன்று, கள்ளத்தனமான துதி வாக்கியங்களைச் செய்தபடி உள்ளேன். ஆயினும், இது போன்று சொற்களை ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்டாவது, உனது க்ருபை காரணமாக நீயே, இப்படிப்பட்ட எனது மனதைத் திருத்தவேண்டும்.

அவதாரிகை – “ ‘இச்சாமி’ என்கிற இச்சை தான் ஸத்யமோ?” என்ன; “மந்த புத்தியான நான் விஷயானுரூபமான இச்சையுண்டு என்று திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்யப் போகாது. இச்சா ஸூசகமான வசனத்தை அவலம்பித்து மெய்யாம்படி என்னுடைய மனஸ்ஸை சிஷித்தருளவேண்டும்” என்கிறார்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் ஆளவந்தாரிடம், “கடந்த ச்லோகத்தில், இச்சாமி – விரும்புகிறேன் - என்று கூறினீர். அது ஸத்யமா?”, என்றான். இதற்கு, “மந்த புத்தி கொண்ட நான் பகவத் விஷயத்தை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று உன் திருமுன்பாக விண்ணப்பிக்கக் கூடாது. இச்சையை மறைமுகமாகக் கூறவில்ல

எனது இந்தச் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டு, அவை உண்மையாகும்படியாக எனது மனதைத் திருத்தவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏவம் அநிச்சந் அபி) உக்தமான ப்ரகாரத்துக்கு அனுரூபமான இச்சை யின்றிக்கே யிருந்ததாகிலும், நாஸ்திகரல்லாமையாலே இச்சையில்லை என்னமாட்டார். பேற்றுக்கு அனுரூபமான இச்சை, பெறாமையாலே உண்டு என்னமாட்டார். (புந: இதி இச்சந் இவ) மெய்யான இச்சையுடையார் சொல்லுமாபோலே. (சத்ம ஸ்துதி வசந பங்கீம் அரசயம்) க்ருத்ரிம ஸ்துதி வசனம் மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படி பண்ணினேன். வசன ப்ரகாரத்தைப் பார்த்தால் ஸர்வஜ்ஞரான தேவரும் மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படி சொன்னேன். “பொய்யே கைம்மை சொல்லி” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (ஏவம் அநிச்சந் அபி) - இப்போது கூறியபடி உள்ள விதத்திற்கு ஏற்றபடி விருப்பம் இல்லை என்றாலும், நாஸ்திகர் அல்ல என்பதால், விருப்பம் இல்லை என்று கூறமாட்டார். ஆனால் பேற்றை அடைவதற்கு ஏற்றபடியாக விருப்பம் இல்லை என்பதால், இத்தகைய விருப்பம் உண்டு என்றும் கூறமாட்டார். (புந: இதி இச்சந் இவ) - உண்மையான விருப்பம் கொண்டவர்கள் கூறுவது போன்று. (சத்ம ஸ்துதி வசந பங்கீம் அரசயம்) - உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று கூறுவது போன்றுள்ள இந்தத் துதிகள், மெய்யானவை என்று மயங்கும்படியாக நான் துதித்தேன். இந்தச் சொற்களுடைய விதங்களை நோக்கினால், அனைத்தும் அறிந்த நீயும் கூட இவை மெய்யானவை என்று மயங்கும்படியாகச் செய்தேன். திருவாய்மொழி (5-1-1) - பொய்யே கைம்மை சொல்லி - என்பது போன்று ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஹேதுவென்? என்ன; (ரஜஸ் தமச் சநந:) அந்யதாஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞான ஹேதுவான ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாலே மறைக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு என்றபடி. அநாதி காலம் அந்த தேஹம் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வ ரூபங்களை மறைத்துப் போந்தது ரஜஸ் தமோ த்வாரத்தாலேயிறே. (ததா அபி) இப்படி த்யாஜ்யமாக வேண்டும் செயலைச் செய்தேனாகிலும். “யாதா தத்யேந வர்ணிதம்” என்கிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞ

ஸகாசத்திலே மெய் சொல்லிப் பிழைக்க வேண்டியிருக்க, அங்கே பொய் பற்றினால் த்யாஜ்யனிறே.

விளக்கம் – ஆனால் இவ்விதம் இவர் உள்ளதன் காரணம் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். (ரஜஸ் தமச் சந்ந:) - அந்யதாஞானம் மற்றும் விபரீதஞானம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றால் மறைக்கப்பட்டு இவ்விதம் செய்கிறேன். எல்லையற்ற காலமாகச் சரீரம் மற்றும் ஆத்ம ஸ்வரூபங்களை மறைத்தபடி உள்ளது ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய வழியால் ஆகும். (ததா அபி) - இவ்விதம் கைவிடப்பட வேண்டிய செயலை நான் செய்தேன் என்றாலும், ஸஹஸ்ரநாம அத்யாயத்தில் - யாதா தத்யேந வர்ணிதம் - உண்மையாகவே வர்ணிக்கப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ற, அனைத்தும் அறிந்த நிலை காரணமாக உன்னிடம் உண்மையைக் கூறிப் பிழைக்க வேண்டியதாக உள்ளபோது, அந்த இடத்திலும் பொய்கள் உரைத்தால், நான் கைவிடப்பட வேண்டியவன் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (இத்தம் ரூபம் வசநம் அவலம்ப்ய அபி) “ந தேஹம் ந ப்ராணாந்”, “தயா ஸிந்தோ பந்தோ” என்கிற வசன மாத்ரத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டு. “மாதவன் என்றதே கொண்டு” என்றும், “திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன் என்னத் திருமால் வந்து என் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்” என்றும், உக்தி மாத்ரமே ஜீவிக்கையாம் விஷயமிறே. (க்ரூபயா) “வதார்ஹம்” என்கிறபடியே தோஷத்தில் “அவிஜ்ஞாதா”வாயிற்று க்ரூபா பாரதந்தர்யத்தாலே.

விளக்கம் – (இத்தம் ரூபம் வசநம் அவலம்ப்ய அபி) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (57) - ந தேஹம் ந ப்ராணாந் - உனக்கு அடிமையாக உள்ளதற்குப் புறம்பாக உள்ள இந்தச் சரீரம் மற்றும் ஆத்மாவும் வேண்டாம் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (58) - தயா ஸிந்தோ பந்தோ - கருணைக்கடலே, எனக்கு உறவினனே - என்றும் கூறிய சொற்களை ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்ட, திருவாய்மொழி (2-7-3) - மாதவன் என்றதே கொண்டு - என்றும், திருவாய்மொழி (10-8-01) - திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன் என்னத் திருமால் வந்து என் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, சொற்கள் மட்டுமே கரையேறப் போதுமானதாக உள்ளது. (க்ரூபயா) - ஸுந்தரகாண்டம் (38-25) - வதார்ஹம் - கொல்லப்படவேண்டிய காகாஸூரன் - என்பதற்கு ஏற்ப எனது தோஷம் உள்ளது;

ஆனால் இந்த எனது விஷயத்தில், அவன் அவனுடைய க்ருபையின் வசப்பட்டதால், என்னுடைய தோஷம் ஏதும் அறியாதவனாக உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (ஏவம் பூதம் மே மந: த்வம் ஏவ சிஷ்ய) சத்ம ஸ்துதிக்கு உபகரணமான மநஸ்ஸை, அடிமை கொள்ளக் கடவ தேவரே, அதுக்கு உபகரணமாம்படி சிஷித்தருள வேண்டும். “தீ மனம் கெடுத்தாய்”, “மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்” என்கிறபடியே, பாஹ்யமான மனஸ்ஸைத் தவிர்த்து, அடிமைக்கு அனுக்லமான மனஸ்ஸைத் தந்தருள வேணும். “மனனகமலமறக் கழுவி” என்கிறபடியே, மநோநைர்மல்யம் யோகத்தாலே பிறக்கக் கடவது உபாஸகனுக்கு. அந்த யோக ஸ்தானத்திலே பகவதனுக்ரஹமாயிறே இவ்வதிகாரிக்கு இருப்பது.

விளக்கம் - (ஏவம் பூதம் மே மந: த்வம் ஏவ சிஷ்ய) - உயர்ந்த விஷயத்தினைக் குறித்த துதிக்கு உபகாரணமாக உள்ள எனது மனதை அடிமையாக ஏற்க வேண்டிய நீயே, அதற்கு உபகாரணமாக இருக்கும்படி, அதனைத் திருத்தி அருளவேண்டும். திருவாய்மொழி (2-7-8) தீ மனம் கெடுத்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-7-7) - மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, வெளி விஷயங்களில் திரிந்தபடி உள்ள எனது மனதை மாற்றி, உனது கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றபடி இருக்குமாறு ஒரு மனதைத் தந்தருளவேண்டும். திருவாய்மொழி (1-3-8) - மனனகமலமறக் கழுவி - என்பதற்கு ஏற்ப, மனதின் களங்கம் அற்ற நிலையானது உபாஸகனுக்கு யோகத்தால் ஏற்படுவதாகும். அப்படிப்பட்ட யோகத்தை அளிக்கும் இடத்தில் பகவத் அனுக்ரஹம் உபாஸகனுக்கு நிற்கிறது.

வ்யாக்யானம் - (தரணிதர) ரஸாதலகதையான பூமியை ஆபத்தே ஹேதுவாக உத்தரித்தவரல்லீரோ தேவர். “ஏனமாய் நிலம் கீண்ட என்னப்பனே” என்றும், “பன்றியாய் அன்று பாரகம் கீண்ட பாழியான்” என்றும் ஸம்பந்தமும் சக்தியுமுண்டு. இவனிடத்தில் இனி இச்சையே வேண்டுவது. அதை உண்டாக்கி ரக்ஷித்தருளவேண்டும் என்கிறார்.

விளக்கம் - (தரணிதர) - ரஸாதலத்தில் முழுகிக் கிடந்த இந்தப் பூமியை அப்படிப்பட்ட ஆபத்தையே காரணமாகக் கொண்டு காப்பாற்றுபவன் அல்லவோ

நீ? திருவாய்மொழி (5-7-6) - ஏனமாய் நிலம் கீண்ட என்னப்பனே - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-1-4) - பன்றியாய் அன்று பாரகம் கீண்ட பாழியான் - என்றும் கூறும்படியாக, ஸம்பந்தமும் சக்தியும் உனக்கு உள்ளது. உபாஸகனிடம், “அவன் நம்மைக் காக்கவேண்டும்” என்று ப்ரார்த்திக்கும் இச்சை இருந்தால் மட்டுமே போதுமானது. அப்படிப்பட்ட இச்சையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து என்னைக் காத்தருளவேண்டும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்